

KAPITOLA 1

Mistr Francie

MUŽSTVU PARIS SAINT-GERMAIN scházelo k tomu, aby se poprvé po téměř dvaceti letech stalo mistrem Francie, poslední vítězství. Mladší hráči byli velmi nervózní, ale naštěstí je vedl někdo, kdo věděl o tom, co je to být pod tlakem, první i poslední.

„Věříte mi?“ zeptal se Zlatan trenéra Carla Ancelottiho přede všemi v šatně těsně před výkopem.

„Samozřejmě,“ odpověděl Ancelotti. Zlatan byl nejlepší střelec v lize a svými góly PSG neustále zachraňoval.

„Tak se uklidněte!“ řekl mu Zlatan. „Tenhle titul vyhrajujeme, slibuju.“

Už od doby, kdy jako malý chlapec vyrůstal v drsné čtvrti Rosengård ve švédském Malmö, míval Zlatan velkou sebedůvěru. Pokud se měl stát nejlepším, musel sám věřit, že je nejlepší. Od slavného boxera Muhammada Aliho se naučil, že kromě slov jsou třeba také činy. Pokud Zlatan řekl, že PSG vyhraje ligu, měl také v úmyslu zajistit, že se to doopravdy stane.

PSG hráli venku, na hřišti Lyonu, který s nimi soupeřil o titul. Lyonští hráči i fanoušci zoufale toužili zabránit Zlatanovi a jeho spoluhráčům ve vítězství v lize na vlastním hřišti. Zastavit Zlatana ale nebylo jednoduché. Ve skutečnosti to bylo přímo nemožné. Byl vysoký, rychlý, silný, šikovný a byl dobrý střelec – měl všechno, co bylo třeba. V samém počátku zápasu zachytil jeho střelu obránce na brankové čáře.

„Nevzdávejte to!“ povzbuzoval své spoluhráče.
„Ono to tam padne!“

V druhé půli Zlatan získal míč a rozběhl se s ním vpřed. Předal balón obrannému záložníkovi Thiagu Mottovi a lyonští obránci očekávali narážku. Zlatan pro ně představoval nebezpečí, a tak se rozběhli k němu a ponechali spoustu

s nápisem „Paříž jsou mistři“. Přes svůj elegantní oblek si ho navlékl dokonce i Ancelotti.

Zlatan za dohledu televizních kamer zařval jako lev. Šlo o jeho desátý ligový titul v průběhu pouhých dvanácti let, ale vítězství se mu nikdy neomrzela. Byl to ten nejlepší pocit na světě. Byl to důvod, proč každý den stále tak tvrdě pracoval při trénincích, proč se učil nové triky a vylepšoval své schopnosti. Nenáviděl prohry a miloval trofeje. Byla to jedna z jeho nejlepších sezón. Byl nejlepším prvoligovým střelcem a také Hráčem roku.

„Zase jsme vyhráli ligu!“ křikl na Maxwella. Byli nejlepšími přáteli a společně hráli v Ajaxu, v Interu Milán, v Barceloně i v PSG. Ve čtyřech různých klubech v Holandsku, Itálii, Španělsku a teď ve Francii vyhrávali jeden pohár za druhým.

„Pamatuješ, jak jsem nastoupil do Ajaxu a neměl jsem žádné peníze?“ řekl Zlatan s rukou kolem kamarádových ramen.

Maxwell se zasmál. „Jasně, musel jsem ti každý večer dělat večeři. Byl jsi tehdy vážně arogantní kluk – měl jsi spoustu nepřátel!“

Od doby, kdy byl malým a rozhněvaným pouličním hráčem fotbalu, který žil v nebezpečné čás-

ti Malmö, Zlatan urazil dlouhou cestu. Ohromný talent měl vždy, ale aby se mohl stát superhvězdou, musel si projít řadou důležitých lekcí.

„Byl jsem jiný a jim se to nelíbilo,“ bránil se Zlatan. Nějakou chvíli mu trvalo, než přišel na to, jak svou zvláštní osobnost co nejlépe využít na hřišti.

V době, kdy hrál za Ajax, postupně ovládl svůj temperament. Stal se týmovějším hráčem a soustředil se na střelení gólů, místo aby se jen předváděl. Teď, v PSG, mu bylo třicet, byl vysoký, zručný a byl útočníkem světové třídy a vůdčí postavou na hřišti. Stal se nejúspěšnějším střelcem Švédska a nejdražším hráčem všech dob. Jeho jméno znal každý.

Zlatan! Zlatan! Zlatan!

Byla to cesta plná dramatických zvrátů a dobrodružství a Zlatan si užíval každou její minutu. Maxwell, Mino, Mourinho, Helena, jeho otec – byla tu spousta lidí, kteří mu pomohli dosáhnout snu.

„Od té chvíle jsi hodně dospěl,“ připustil Maxwell.

„Já vím, ale pořád ještě jsem kluk z Rosengårdu!“ odpověděl mu Zlatan s širokým úsměvem na tváři.